

ການເປີດເຜີຍຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ - ເລກສິບຫົກ

ການເປີດເຜີຍແຫ່ງຜ້າຮ້ອງເຈັດປະການ: ການວິເຄາະເຊີງພະຍາກອນຂອງພຣະນິມິດ ແລະ ປະຫວັດສາດທຶຖືກບົດບັງ

Jeff Pippenger
2023-11-15

ພວກເຮົາໄດ້ກຳລັງນຳສະເໜີລຳດັບຂອງເຫດການພະຍາກອນທຶຖືກລະບຸໂດຍປະຫວັດສາດອັນລືບຂອງຜ້າຮ້ອງທັງເຈັດ ຊຶ່ງຖືກເປັນຕົວແທນຢູ່ໃນພຣະນິມິດ ບົດທີ 11 ຫາ 13.

ພວກເຮົາຍັງບໍ່ທັນໄດ້ໄປເຖິງຈຸດນັ້ນໃນການຄວາມສາມາດຂອງເຫດການເຫຼົ່ານີ້

ທີ່ພວກເຮົາຈະນຳປະຫວັດສາດຂອງເຂົາສັດແຫ່ງໂປຣເຕສຕັງ ແລະ ເຂົາສັດແຫ່ງລູເທີຣັນ ມາວາງຊ້ອນກັນ. ແລະພວກເຮົາຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຈັດຕຽມພື້ນຖານແຫ່ງຄວາມເຂົ້າໃຈ

ເພື່ອຊີ້ບອກບົດບາດຂອງອິດສະລາມໃນຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງໃນຍາມທຸ່ງຄືນ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ

ມີຄວາມຈິງອັນສຳຄັນຫຼາຍປະການໜຶ່ງທີ່ເກືອບພົ້ນກັບເຫດການເຫຼົ່ານີ້

ຊຶ່ງລະບຸວ່າບຸກຄົນໜຶ່ງຈະຕ້ອງເຮັດຫຍັງ ເມື່ອເຂົາເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງທັງຫຼາຍທີ່ກຳລັງຖືກເປີດຜະນຶກອອກ.

ພຣະພອນໃນພຣະນິມິດນັ້ນ ລວມເຖິງຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການ "ຖືຮັກສາ" ສົ່ງທັງຫຼາຍທີ່ໄດ້ຖືກຂຽນໄວ້.

ເສັ້ນສາຍແຫ່ງປະຫວັດສາດທີ່ກຳລັງຖືກເປີດເຜີຍນັ້ນ

ໄດ້ຖ່າຍທອດພະລັງແຫ່ງການຊົງສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າແກ່ຜູ້ທັງຫຼາຍທີ່ຈະຟັງ, ອ່ານ ແລະ

ຖືຮັກສາສົ່ງທັງປວງທິຊະນະໃນນັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ ບັນດນຳຈຶ່ງເປັນເວລາທີ່ຈະແຍກອອກຈາກການພິຈາລະນາຂອງພວກເຮົາເກືອບເຖິງບົດບັນທຶກຄຳພະຍາກອນສຸດທ້າຍຂອງເອຊາຍາ ແລະ ພຣະນິມິດ ບົດ 11 ຫາ 13

ເພື່ອຈະສະຖາປະນາຄວາມສຳຄັນຂອງ "ສາມມື້ເຄື່ອງ" ທີ່ເຮົາຮູ້ ແລະ ໂມເຊ

ໄດ້ນຳມາຕາຍຢູ່ໃນຖະໜົນຂອງທາງຫຼວງຂັ້ນຂ່າວສານ ຊຶ່ງພາດຜ່ານຫຼັບເຂົ້າແຫ່ງກະດູກແຫ້ງຕາຍ.

ສົ່ງທັບດິນພວກເຮົາຈະຊື້ໃຫ້ເຫັນ ຄືສັນຍະລັກຂອງ "ຖົນທະນາກັນດານ."

ໃນບົດຄວາມສຸດທ້າຍ ພວກເຮົາໄດ້ລະບຸພະຍານຄຳພະຍາກອນສື່ປະການຂອງລຳດັບເຫດການທຶຖືກສະຖາປະນາ

ໂດຍປະຫວັດສາດອັນຖືກຊ່ອນໄວ້ຂອງຜ້າຮ້ອງທັງເຈັດ. ແນວຂອງພາບລັກຂອງພຣະຄຣິດ,

ແນວຂອງພະຍານທັງສອງ, ແນວຂອງຮູບສັດຮ້າຍ ແລະ ແນວຂອງກະສັດທິດເໜືອຈອມບອມ.

ເຄິ່ງຫຼັງຂອງເສັ້ນລຳດັບຂອງກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອຈອມບອມ

ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການທີ່ອຳນາດຖືກມອບໃຫ້ແກ່ລະບົບສັນຕະປາປາໃນປີ 538. ຈາກນັ້ນ ລະບົບສັນຕະປາປາ

ຊຶ່ງເປັນກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອຈອມບອມທາງວິນຍານ ໄດ້ຢຽບຍຳເຢຣູຊາເລັ່ມທາງວິນຍານ ແລະ

ອີສະຣາເອນທາງວິນຍານ ເປັນເວລາໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີ.

ແລະເຂົາທັງຫຼາຍຈະລົ້ມລົງດ້ວຍຄົມດາບ ແລະຈະຖືກນຳໄປເປັນເຊື້ອຢູ່ຫ່າງໄກກາງບັນດາຊາດທັງປວງ;

ແລະນະຄອນເຢຣູຊາເລັ່ມຈະຖືກພວກຄົນຕ່າງຊາດຢຽບຍຳ

ຈົນກວ່າເວລາຂອງພວກຄົນຕ່າງຊາດນັ້ນຈະຄົບຖ້ວນ. ລູກາ 21:24

ໂຢຮັນໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໃຫ້ວັດແທກທັງພຣະວິຫານແລະກອງທັບ,

ແຕ່ທ່ານກໍໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໃຫ້ລະເວນເດີນຊົນນອກໄວ້,

ເພາະວ່າມັນໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ຄົນຕ່າງຊາດເປັນເວລາພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີ.

ແລະໄດ້ມີການປະທານໄມ້ອັນໜຶ່ງແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ ຄ້າຍດັ່ງຄະທາ: ແລະທູດສະຫວັນນັ້ນໄດ້ຍິນຢູ່

ແລະກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ ແລະວັດພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະແທ່ນບູຊາ,

ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ມັດສະການຢູ່ໃນນັ້ນ. ແຕ່ວ່ານອກນອກທີ່ຢູ່ນອກພຣະວິຫານນັ້ນ ຈົ່ງປະໄວ້
ແລະຢ່າວັດມັນເລີຍ; ເພາະວ່າມັນໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ຄົນຕ່າງຊາດແລ້ວ: ແລະນະຄອນບໍລິສຸດນັ້ນ
ພວກເຂົາຈະຢຽບຢູ່ໃຕ້ຕົນເປັນເວລາສິບສອງເດືອນ. ພຣະນິມິດ 11:1, 2.

ໂຢຮັນ ແລະ ລູກ ເປັນພະຍານວ່າ ຄົນຕ່າງຊາດໄດ້“ຢຽບຢູ່” “ເຢຣູຊາເລັມ” ເປັນເວລາ “ສິບສອງເດືອນ.”
ໂຢຮັນໄດ້ລະບຸໄລຍະເວລານັ້ນ ແລະ ລູກໄດ້ກ່າວຄຳສັ່ງສຸດຂອງປະຫວັດການນັ້ນ.
ພະຍານທັງສອງນີ້ກໍາລັງກ່າວເຖິງຄຳຖາມໃນ ດານເອນ ບົດທີ 8 ຂໍ້ທີ 13.

ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຜູ້ບໍ່ຮູ້ຄຳອີງໜຶ່ງກ່າວຢູ່,
ແລະຜູ້ບໍ່ຮູ້ຄຳອີງໜຶ່ງໄດ້ຖາມຜູ້ບໍ່ຮູ້ຄຳອື່ນນັ້ນຜູ້ທີ່ກ່າວຢູ່ວ່າ, “ນິມິດກ່ຽວກັບການຖວາຍບູຊາປະຈຳວັນ
ແລະການລະເມີດອັນນຳມາຊົງຄວາມຮ້າງເປົ້າ, ທີ່ມີອົບທັງສະຖານນະມັດສະການ
ແລະພົນບໍລິວານໃຫ້ຖືກຢຽບຢູ່ໃຕ້ຕົນນັ້ນ ຈະຍາວນານເທົ່າໃດ?” ດານຽນ 8:13

ຄຳຖາມກ່ຽວກັບໄລຍະເວລາທີ່ສະຖານບໍລິສຸດແລະພົນບໍລິວານຈະຖືກຢຽບຢູ່ລົງນັ້ນ
ຊັບຊ້ອນເຖິງອຳນາດສອງປະການແຫ່ງການເຮັດໃຫ້ຮ້າງເປົ້າ ທີ່ຈະກະທຳການຢຽບຢູ່ເຢຣູຊາເລັມ
ຊຶ່ງໃນພຣະທຳດານເອນໄດ້ຖືກນຳສະເໜີເປັນ “ສະຖານບໍລິສຸດ” ແລະຍັງເປັນ “ພົນບໍລິວານ” ອີກດ້ວຍ.
ຄວາມເຂົ້າໃຈພົນຖານທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງຂັ້ນຕາມທີ J. N. Andrews ໄດ້ສະແດງໄວ້ແມ່ນວ່າ
ຂໍ້ພຣະຄຳນີ້ຈະບຸຖືກອຳນາດສອງປະການແຫ່ງການເຮັດໃຫ້ຮ້າງເປົ້າ
ທີ່ໄດ້ຢຽບຢູ່ທັງສະຖານບໍລິສຸດແລະພົນບໍລິວານ. ອຳນາດທຳລາຍລ້າງທີ່ຖືກລະບຸເປັນປະການທຳອິດໃນຂັ້ນຕົ້ນ
ລັດທິນອກສາດສະໜາ, ແລະປະການທີສອງຄືລັດທິສັນຕະປາປາ. ຄຳວ່າ “ພົນບໍລິວານ”
ແມ່ນສຳນວນຂອງດານເອນສຳລັບສິ່ງທີ່ໂຢຮັນໄດ້ລະບຸວ່າເປັນ “ຜູ້ນະມັດສະການ” ໃນພຣະວິຫານ ນັ້ນຄື
ໃນເຢຣູຊາເລັມ.

“ມີ ‘ຄວາມຮ້າງເປົ້າ’ ຢູ່ສອງປະການໃນດານເອນ 8.—ຂໍ້ເທັດຈິງໃນໄດ້ຖືກ Josiah Litch
ຊີ້ແຈງໄວ້ຢ່າງແຈ້ງແຈ່ງ ຈົນພວກເຮົາຂໍນຳສະເໜີຖ້ອຍຄຳຂອງລາວດັ່ງນີ້:”

“‘ການຖວາຍບູຊາປະຈຳວັນ’ ແມ່ນການອ່ານຕາມຂໍ້ຄວາມພາສາອັງກິດໃນບົດຈຸບັນ.
ແຕ່ໃນຕົ້ນສະບັບພົບສົງໄສໃດທີ່ເປັນ ‘ການຖວາຍບູຊາ.’ ຂັ້ນຕົ້ນທີ່ຍອມຮັບກັນໂດຍທົ່ວໄປ.
ມັນເປັນການເພີ່ມຄວາມຫຼີກການຕໍ່ຄວາມທົ່ວໄປໃນເຂົ້າໄປ. ການອ່ານທີ່ຖືກຕ້ອງແທ້ຄື, ‘ສົງປະຈຳວັນ
ແລະ ການລ່ວງລະເມີດແຫ່ງຄວາມຮ້າງເປົ້າ,’ ໂດຍທີ່ສົງປະຈຳວັນ ແລະ ການລ່ວງລະເມີດ
ຖືກເຊື່ອມເຂົ້າກັນດ້ວຍຄຳວ່າ ‘ແລະ’; ຄວາມຮ້າງເປົ້າປະຈຳວັນ ແລະ ການລ່ວງລະເມີດແຫ່ງຄວາມຮ້າງເປົ້າ.
ພວກມັນເປັນອຳນາດສອງຢ່າງທີ່ນຳຄວາມຮ້າງເປົ້າມາ, ຊຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ສະຖານບໍລິສຸດ ແລະ ກອງພົນ
ກາຍເປັນທີ່ຮ້າງເປົ້າ.’—Prophetic Expositions, Volume 1, page 127.”

“ເປັນທີ່ແຈ້ງຊັດວ່າ ພຣະວິຫານແລະກອງພົນນັ້ນຈະຖືກຢຽບຢູ່ລົງໃຕ້ຕົນໂດຍ ການຖວາຍປະຈຳວັນ ແລະ
ການລ່ວງລະເມີດແຫ່ງຄວາມເປົ້າປ່ຽວ. ການອ່ານຂໍ້ 13 ຢ່າງຖືກຕ້ອງຍອມຮັບຕັດສິນປະເດັນນີ້ໄດ້.
ແລະຂໍ້ເທັດຈິງນີ້ກໍ່ສະຖາປະນາອີກຂໍ້ເທັດຈິງໜຶ່ງ ຄືວ່າ: ຄວາມເປົ້າປ່ຽວສອງປະການນີ້
ແມ່ນຮູບແບບຍິ່ງໃຫຍ່ສອງປະການ ທີ່ຊາຕານໄດ້ພະຍາຍາມໃຊ້ເພື່ອທຳລາຍການນະມັດສະການ
ແລະພຣະລາຊະກິດຂອງ Jehovah. ຂໍ້ສັງເກດຂອງທ່ານ Miller ກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍຂອງຄຳສອງຄຳນີ້
ແລະແນວທາງທີ່ທ່ານໄດ້ດຳເນີນໃນການກຳນົດຄວາມໝາຍນັ້ນ ໄດ້ນຳສະເໜີໄວ້ພາຍໃຕ້ຫົວຂໍ້ຕໍ່ໄປນີ້.”

“ຄວາມຮ້າງເປົ້າສອງປະການ ຄືສາສະໜານອກຮິດ ແລະ ອຳນາດສັນຕະປາປາ”

“ຂ້າພະເຈົ້າອ່ານຕໍ່ໄປ ແລະບໍ່ອາດພົບກວ່ານີ້ໃນໃຈໃຈ [ຄື“ສົງປະຈຳວັນ”] ປາກົດຢູ່
ນອກຈາກໃນພຣະທຳດານເອນ. ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າ [ໂດຍອາໄສການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກສາລະບານຄຳ]
ໄດ້ນຳເອົາຄຳເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຍິນຢູ່ໃນຄວາມເຊື່ອມໂຍງກັບມັນມາພິຈາລະນາ, ຄື‘ເອົາອອກໄປ’;
ລາວຈະເອົາອອກໄປ, ‘ສົງປະຈຳວັນ’; ‘ນັບແຕ່ເວລາທີ່ສົງປະຈຳວັນຖືກເອົາອອກໄປ’, ແລະອື່ນໆ.

ຂ້າພະເຈົ້າອ່ານຕໍ່ໄປ ແລະຄິດວ່າຄົງຈະບໍ່ພົບແສງສະຫວ່າງໃດໆໃນຂໍ້ຄວາມນັ້ນ; ໃນທຊຸດ
ຂ້າພະເຈົ້າກໍມາເຖິງ 2 ເທສະໂລນິກ 2:7, 8.

‘ເພາະວ່າຄວາມລຶກລັບແຫ່ງຄວາມອະທຳກຳລັງເຮັດງານຢູ່ແລ້ວ;

ມີແຕ່ຜູ້ທີ່ຂັດຂວາງຢູ່ໃນບັດນີ້ຈະຂັດຂວາງຕໍ່ໄປ ຈົນກວ່າລາວຈະຖືກເອົາອອກໄປ

ແລ້ວຜູ້ອື່ນຈະຖືກເປີດເຜີຍ,’ ແລະອື່ນໆ. ແລະເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າມາເຖິງຂໍ້ຄວາມນັ້ນ, ໂອ!

ຄວາມຈິງໄດ້ບາກົດຂຶ້ນຢ່າງແຈ້ງແຈງ ແລະຮຸ່ງໂລດພຽງໃດ! ມັນຢູ່ທຶນນີ້! ນັ້ນແຫຼະຄື ‘ສົງປະຈຳວັນ!’ ບັດນີ້
ປາໄລໝາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດໂດຍຄຳວ່າ ‘ຜູ້ທີ່ຂັດຂວາງຢູ່ໃນບັດນີ້,’ ຫຼືຜູ້ທີ່ກົດຂວາງ? ໂດຍ ‘ຄົນແຫ່ງບາບ,’
ແລະ ‘ຜູ້ອື່ນ,’ ໝາຍເຖິງລະບົບສັນຕະປາປາ. ບັດນີ້

ອັນໃດແມ່ນສົງທຊິດຂວາງບໍ່ໃຫ້ລະບົບສັນຕະປາປາຖືກເປີດເຜີຍ? ເປັນຫຍັງ, ມັນຄືລັດທິນອກຮົດ; ດັ່ງນັ້ນ
‘ສົງປະຈຳວັນ’ ກໍຈຳເປັນຕ້ອງໝາຍເຖິງລັດທິນອກຮົດ.—Second Advent Manual, ໜ້າ 66.” J. N.
Andrews, The Sanctuary and the 2300 Days, 33, 34.

ໃນການສຳເລັດຄົບຖ້ວນຂອງ “ເຈັດເທືອ” ໃນ ເລວີຕິບົດ 26,

ລັດທິນອກຮົດໄດ້ຢຽບຢູ່ສະຖານບໍລິສຸດແລະກອງທັບຢູ່ເປັນເວລາໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີ,

ແລ້ວຕໍ່ມາລະບົບສັນຕະປາປາກໍໄດ້ກະທຳການດຽວກັນນັ້ນຕໍ່ອີກໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີ. ຕາມ ລູກາ ແລະ
ໂຢຮັນ, ລະບົບສັນຕະປາປາໄດ້ຢຽບຢູ່ເຢຣູຊາເລັມເປັນເວລາໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີ,

ຈົນກວ່າລະບົບສັນຕະປາປາໄດ້ຮັບບາດແຜອັນເຖິງຕາຍໃນປີ 1798.

ເມື່ອຫັກໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີອອກຈາກ 1798, ກໍໄດ້ 538.

ເມື່ອຫັກໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີອອກຈາກ 538, ກໍໄດ້ 723 ກ່ອນ ຄ.ສ., ເມື່ອອັດຊີເຣຍ,

ກະສັດແຫ່ງພາກເໜືອຕາມຕົວອັກສອນໃນເວລານັ້ນ,

ໄດ້ນຳອານາຈັກພາກເໜືອຂອງອີສະຣາເອນເຂົ້າສູ່ການເປັນທາດ.

ໂຢຮັນໄດ້ກ່າວເຖິງແຕ່ໄລຍະເວລາໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີທີ່ອຳນາດສັນຕະປາປາໄດ້ຢຽບຢູ່ສະຖານບໍລິສຸດແລະ
ລະກອງພົນນັ້ນ, ແຕ່ລູກາໄດ້ກ່າວເຖິງທັງສອງໄລຍະເວລາຂອງໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີ
ທີ່ລັດທິນອກສາສະໜາແລະລັດທິສັນຕະປາປາໄດ້ຢຽບຢູ່ເຢຣູຊາເລັມ, ເພາະລາວໄດ້ກ່າວວ່າ
“ຈົນກວ່າເວລາທັງຫຼາຍຂອງຄົນຕ່າງຊາດຈະຄົບຖ້ວນ.”

ລູກາໄດ້ລະບຸວ່າການຢຽບຢູ່ເຢຣູຊາເລັມນັ້ນເປັນຫຼາຍກວ່າ “ເວລາ” ດຽວ,

ເພາະລາວເອີ້ນມັນວ່າການຄົບຖ້ວນຂອງ “ເວລາທັງຫຼາຍ” ຂອງຄົນຕ່າງຊາດ.

ແນ່ນອນ, ໃນປີ 1856 ອາດເວັນຕົດແບບ Millerite ໄດ້ກ້າຍເປັນ Laodicean, ແລະ ເຈັດປີຕໍ່ມາ

ພວກເຂົາໄດ້ປະຕິເສດຄວາມຈິງເລື່ອງ “ເຈັດເທືອ” ຂອງ Leviticus ບົດທີ 26, ດັ່ງນັ້ນ ຈິ່ງເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່

Adventism ຈະມອງເຫັນຂໍ້ເທັດຈິງພຣະຄຳພີທີ່ກ່າວມາຕາຍເຫຼົ່ານີ້. ຂໍ້ເທັດຈິງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງຊີ້ບອກຄື

ປະຫວັດສາດທີ່ຖືກປິດບັງຂອງຜ້າຮ້ອງທັງເຈັດ, ຊຶ່ງບົ່ງຊີ້ waymarks ສາມປະການ, ແລະ

ຊ່ວງເວລາໜຶ່ງລະຫວ່າງ waymark ທີ່ໜຶ່ງ ແລະ waymark ທີ່ສອງ, ແລ້ວຈາກນັ້ນ

ອີກຊ່ວງເວລາໜຶ່ງລະຫວ່າງ waymark ທີ່ສອງ ແລະ waymark ທີ່ສາມ,

ໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນຢູ່ພາຍໃນເສັ້ນຄຳພະຍາກອນຂອງກະສັດເໜືອຈອມບອມ.

ເສັ້ນເວລານັ້ນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໃນປີ 723 ກ່ອນ ຄ.ສ.,

ເມື່ອອານາຈັກອິດສະຣາເອນຜ່າຍເໜືອໄດ້ຕົກເປັນທາດຢູ່ໃນມືຂອງກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ,

ຜູ້ເປັນກະສັດຜ່າຍເໜືອຕາມຕົວອັກສອນ. ຕໍ່ມາໃນປີ 538, ກະສັດຜ່າຍເໜືອທາງຜ່າຍວິນຍານໄດ້ຮັບອຳນາດ,

ແລະເຂົາຈິ່ງໄດ້ຢຽບຢູ່ເຢຣູຊາເລັມຜ່າຍວິນຍານຕໍ່ໂປຣິກໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີ,

ຈົນກວ່າເຂົາຈະໄດ້ຮັບບາດແຜແຫ່ງຄວາມຕາຍໃນປີ 1798. ຈາກປີ 723 ກ່ອນ ຄ.ສ. ຈົນເຖິງປີ 538,

ອຳນາດທັງຫຼາຍທີ່ກົດຂີ່ອິດສະຣາເອນໃຫ້ຢູ່ໃນສະພາບຕົກເປັນໃຕ້ອຳນາດ

ລ້ວນແຕ່ເປັນອຳນາດນອກສາສະໜາ.

ເສັ້ນປະຫວັດຂອງພຣະຄຣິດຊີໃຫ້ເຫັນການເຈັມຕັ້ງຂອງກະສັດແຫ່ງພາກເໜືອທິເທຈິງໃນເວລາພຣະອົງຮັບບັບຕັສະມາໃນປີ 27, ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນອີກໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນຜ່ານພະຍາກອນ, ພຣະອົງຖືກຕັ້ງໄວ້ເທິງໄມ້ກາງແຂນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນພວກສາວົກຂອງພຣະອົງໄດ້ຮັບລົດອຳນາດໃຫ້ປະກາດຂ່າວສານຂອງກະສັດແຫ່ງພາກເໜືອທິເທຈິງນັ້ນ ຈົນຮອດການເອົາຫົນຂວ້າງສະເຕຟາໂນໃນປີ 34. ເວລາດຽວທິພຣະຄຣິດບໍ່ໄດ້ຊົງດຳເນີນພະບາດຕະຫຼອດໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແມ່ນເມື່ອພຣະອົງຊົງຂຶ້ນໄປໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມໃນການເສັດເຂົ້າຢ່າງມີໄຊ. ດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ຢຽບຍຳນະຄອນເຢຣູຊາເລັມເປັນເວລາໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນ, ດັ່ງທິພວກສາວົກຂອງພຣະອົງກໍໄດ້ກະທຳຫຼັງຈາກໄມ້ກາງແຂນ. ທັງສອງເສັ້ນ, ຄື ກະສັດແຫ່ງພາກເໜືອຈອມປອມ ແລະ ພຣະຄຣິດ, ກະສັດແຫ່ງພາກເໜືອທິເທຈິງ, ໄດ້ຢຽບຍຳນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ພົນໂຍທາ ເປັນເວລາໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນ.

ລັດທິນອກຣິດແມ່ນການປອມແບງຂອງລະບົບການນະມັດສະການໃນການປະກອບພິທີບໍລິການແຫ່ງສະຖານບໍລິສຸດຜ່ານໂລກຂອງຊາວຢິວຕາມຕົວອັກສອນ, ແລະລະບົບສັນຕະປາປາແມ່ນການປອມແບງຂອງການປະກອບພິທີບໍລິການແຫ່ງສະຖານບໍລິສຸດຜ່ານສະຫວັນຂອງຊາວຢິວຜ່ານວິນຍານ.

ໄລຍະເວລາໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີຂອງລັດທິນອກຣິດນັ້ນ ຂະໜານກັນກັບໄລຍະໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນຂອງພຣະຄຣິດ, ແລະໄລຍະເວລາໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີຂອງລະບົບສັນຕະປາປານັ້ນ ຂະໜານກັນກັບໄລຍະໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນຂອງພວກສາວົກ.

ແຕ່ລະແຖວໃນສອງແຖວນັ້ນບັນຈຸໂຄງສ້າງພະຍາກອນອັນດຽວກັນຂອງປະຫວັດສາດທຶກິກິດບັງຂອງຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດ, ຊຶ່ງໄດ້ເລີ່ມຖືກເປີດຜະນຶກຕາມທາງລະນະໃນເດືອນກໍລະກົດ ປີ 2023.

ການເປີດຜະນຶກນັ້ນໄດ້ສຳເລັດລົງບາງສ່ວນໂດຍການຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດຂອງຂະບວນການ Millerite. ຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດຂອງພວກເຂົາໄດ້ນຳເຂົ້າສູ່ຊ່ວງເວລາໜຶ່ງຊົ່ວໃນຄຳອຸປະມາເລື່ອງຍິງພົມມະຈັນສິບຄົນເອີ້ນວ່າ "ເວລາແຫ່ງການຖ້ຳຊ້າ". "ເວລາແຫ່ງການຖ້ຳຊ້າ" ນັ້ນໄດ້ສົນສຸດລົງທຶກການປະຊຸມຄ້າຍຢູ່ Exeter, New Hampshire, ເມື່ອຂ່າວສານແຫ່ງ Midnight Cry ໄດ້ຖືກສະຖາປະນາຢ່າງສົມບູນແລ້ວ. ການປະຊຸມຄ້າຍທີ່ Exeter ໄດ້ກ້າຍເປັນຫຼັກໝາຍທີສອງ, ແລະຈາກນັ້ນໄດ້ນຳເຂົ້າສູ່ຊ່ວງເວລາທີ່ຂ່າວສານແຫ່ງ Midnight Cry ໄດ້ຖືກປະກາດ, ຈົນກວ່າຫຼັກໝາຍທີສາມຄືການພິພາກສາ ແລະຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງສຸດທ້າຍໄດ້ມາເຖິງ.

ເຄື່ອງໝາຍສາມປະການນັ້ນແມ່ນ ຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ, ຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງຕອນທຸ່ງຄືນ, ແລະ ຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງສຸດທ້າຍ. ເຄື່ອງໝາຍສາມປະການນັ້ນສອດຄ່ອງກັບຄຳພາສາເຮັບຮົວວ່າ "ຄວາມຈິງ" ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງອັກສອນຕົວທຳອິດ, ຕົວທີສິບສາມ, ແລະ ຕົວສຸດທ້າຍຂອງອັກສອນເຮັບຮົວ. ທັງຕົ້ນແລະປາຍຕ່າງກໍເປັນຄວາມຜິດຫວັງ, ອັນເປັນຕົວແທນຂອງລາຍເຊັນແຫ່ງອາລຟາແລະໂອເມກາ.

ບໍ່ມີການເປັນຕົວແທນໂດຍກົງຂອງໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນໃນປະຫວັດສາດຂອງມົນເລີ່ໃຕ, ແຕ່ປະຫວັດສາດຂອງມົນເລີ່ໃຕແມ່ນປະຫວັດສາດຂອງຂະບວນການທຳອິດ ແລະດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນແບບຢ່າງຂອງຂະບວນການສຸດທ້າຍ.

ປະຫວັດສາດຂອງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດໃນຂະບວນການສຸດທ້າຍໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນໃນວັນທີ 18 ກໍລະກົດ 2020, ແລະມັນໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ໃນພຣະນິມິດ ບົດທີ 11. ໃນພຣະນິມິດ ບົດທີ 11 ພະຍານທັງສອງຖືກຂ້າຕາຍ, ອັນເປັນໝາຍເຖິງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດໃນຂະບວນການສຸດທ້າຍ, ຊຶ່ງໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເຫັນເປັນແບບໂດຍຂະບວນການທຳອິດ.

ໃນພຣະນິມິດບົດທີ 11 ຄວາມຜິດຫວັງນັ້ນໄດ້ນຳເຂົ້າສູ່ຊ່ວງເວລາໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນທີ່ຊາກສົບຂອງພວກເຂົານອນຢູ່ໃນຖະໜົນ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນເຄື່ອງໝາຍຊັບອກເຖິງເວລາແຫ່ງການຊ້ຳຊ້າໃນຄຳອຸປະມານັ້ນ.

ເມື່ອເຖິງການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ

ພວກເຂົາຖືກຍົກຂຶ້ນເປັນທຸກໆໝາຍໃນໂມງດຽວກັນກັບການພິພາກສາຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດ.
ປະຫວັດຂອງພະຍານທັງສອງປະກອບມີຊ່ວງເວລາເຊິ່ງສັນຍາລັກໜຶ່ງຟັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນ.

ລາຍລະອຽດຂອງການເຄື່ອນໄຫວຂອງທຸດສະຫວັນອົງທຶສາມໃນປະຫວັດສາດທຶຖືກຊ່ອນເຮັດຂອງຜ້າຮ້ອງທັງເຈັດ
ໃຫ້ຂ້າກັນດີທີ່ຈະຮຽດຈຳເພາະຫຼາຍກວ່າເສັ້ນຂະໜານອື່ນໆ, ແຕ່ວ່າ ເສັ້ນຂອງທຸດສະຫວັນອົງທຶສາມ,
ເສັ້ນຂອງກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອທິດເທິງ, ແລະເສັ້ນຂອງກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອປອມ,
ລ້ວນແຕ່ມີລັກສະນະທາງຄຳພະຍາກອນອັນດຽວກັນ ຄືມີຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ,
ຕາມດ້ວຍຊ່ວງເວລາໜຶ່ງທິດຕາເວັນໃຕ້ເຖິງຈຸດກາງ,
ແລ້ວຈຶ່ງຕາມມາດ້ວຍຊ່ວງເວລາໜຶ່ງທິດຕາເວັນໃຕ້ເຖິງການພິພາກສາໃນຈຸດສິ້ນສຸດ.

ໜຶ່ງຟັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນເປັນອົງປະກອບຫຼັກປະການໜຶ່ງຂອງປະຫວັດສາດທຶຖືກບົດບັງຂອງຜ້າຮ້ອງທັງເຈັດ.
ໜຶ່ງຟັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນນັ້ນຖືກເປັນສັນຍາລັກວ່າເປັນ “ຖົນກັ່ນດານ” ໃນພຣະນິມົດບົດທີ 12.

ແລະຍິນະໄດ້ໄຫວເຂົ້າໄປໃນຖົນກັ່ນດານ ບ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕຽມໄວ້ສຳລັບນາງ
ເພື່ອວ່າເຂົາທັງຫຼາຍຈະລ້ຽງນາງຢູ່ທີ່ນັ້ນໜຶ່ງຟັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນ. ພຣະນິມົດ 12:6

ຄຣິສຕະຈັກໄດ້ຫລົບໜີເຂົ້າໄປໃນຖົນກັ່ນດານ

ເພື່ອຫລີກໜີການຢຽບຍຳຂອງອຳນາດສັນຕະປາປາເປັນເວລາໜຶ່ງຟັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີ.
ຂໍ້ທີ່ສຳຄັນໃຫ້ພະຍານອົກປະການໜຶ່ງ.

ແລະໄດ້ປະທານປຶກສອງປຶກຂອງນິກອນຊີໃຫຍ່ແກ່ແມ່ຍິນະ ເພື່ອນາງຈະໄດ້ບິນໄປຍັງຖົນກັ່ນດານ
ໄປຍັງບ່ອນຂອງນາງ ທີ່ຊຶ້ງນາງໄດ້ຮັບການລ້ຽງດູຢູ່ເປັນເວລາໜຶ່ງ ແລະເວລາທັງຫຼາຍ ແລະເຄີຍເວລາ
ໃຫ້ພົ້ນຈາກໜ້າຂອງນັ້ນ. ພຣະນິມົດ 12:14

ຄຣິສຕະຈັກໄດ້ຫລົບໜີຈາກການຂົ່ມເຫັງຂອງມັງກອນແລະອຳນາດພະສັນຕະປາປາເປັນເວລາໜຶ່ງຟັນສອງຮ້ອຍ
ຫົກສິບປີ, ແລະດັ່ງນັ້ນ “ຖົນກັ່ນດານ” ຈຶ່ງເປັນສັນຍາລັກຂອງໜຶ່ງຟັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນ.

ຈຳນວນນັ້ນປາກົດຢ່າງກົງໄປກົງມາເຈັດຄັ້ງໃນພຣະທຳດານເືອນແລະພຣະນິມົດ,
ແຕ່ໃນພຣະຄຳພີມັນຍັງຖືກສະແດງອອກອີກຫຼາຍຮູບແບບ. ໃນແຕ່ລະກໍລະນີ, ມັນເປັນຕົວແທນຂອງ
“ເຈັດເທື່ອ” ໃນພຣະທຳເລວີ 26.

ບ່ອນຈະເປັນລັດທິນອກສາສະໜາທີ່ຢຽບຍຳສະຖານບໍລິສຸດແລະກອງພົນຕັ້ງແຕ່ 723 ກ່ອນ ຄ.ສ. ຈົນເຖິງປີ
538, ຫຼັງຈາກທີ່ສັນຕະປາປາທີ່ຢຽບຍຳເຢຣູຊາເລັ່ມຜ່າຍວິນຍານແລະບັນດາຜູ້ມະນັດສະການໃນນັ້ນ,
ສິ່ງນັ້ນເປັນພາບສະແດງເຖິງການກະຈັດກະຈາຍຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ
ຊຶ່ງເກີດຂຶ້ນເນື່ອງຈາກປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ລະເມີດພັນທະສັນຍາ “ວັນຊະບາໂຕແຫ່ງແຜ່ນດິນ”
ດັ່ງທີ່ຖືກນຳສະເໜີໃນພຣະທຳເລວີ 25 ແລະ 26. ໃນບົດທີ 26 ນັ້ນ ມັນຖືກເອີ້ນວ່າ
ຂໍ້ພິພາດແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ.

ແລະເຮົາຈະນຳດາບມາເໜືອພວກເຈົ້າ, ຊຶ່ງຈະແກ້ແຄ້ນເພື່ອພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາ;
ແລະເມື່ອພວກເຈົ້າຖືກຮອບຮວມເຂົ້າໄວ້ພາຍໃນບັນດານະຄອນຂອງພວກເຈົ້າ,
ເຮົາຈະສົ່ງໂລກລະບາດມາໃນທຳມະກາງພວກເຈົ້າ; ແລະພວກເຈົ້າຈະຖືກມອບໄວ້ໃນມືຂອງສັດຕູ, ພວກເລວີ
26:25.

ການກະບົດຕໍ່ພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ

ໄດ້ນຳການເປັນທາດແລະການກະຈັດກະຈາຍມາເຖິງປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງຖືກສະແດງໄວ້ວ່າເປັນ
“ການໂຕ້ຖຽງແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາ.” ຖ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈການລົງໂທດນັ້ນ ຊຶ່ງດານເືອນເອີ້ນວ່າ “ຄຳສາບແຊ່ງ”

ແລະ "ຄຳປະຕິຍານ" ຂອງໄມເຊ ແລະຊຶ່ງຍັງຖືກເອີ້ນວ່າ "ການໂຕ້ຖຽງແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາ" ດ້ວຍ
ຈະເຮັດໃຫ້ຄົນໜຶ່ງຕາບອດຕໍ່ການເຫັນຄວາມໝາຍອັນເລິກເຊິ່ງກວ່າຂອງພຣະລາຊກິດຂອງພຣະຄຣິດ
ດັ່ງທີ່ຖືກສະແດງໄວ້ໃນດານເຮອນບົດທີໜຶ່ງ. ການປະເມີນຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີຕໍ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ
ຜູ້ຢູ່ໃນຄວາມຕາບອດແບບລາໂອດີເຊຍ ໃນບົດຂຽນຂອງ Ellen White ຄືພວກເຂົາບໍ່ສາມາດ
"ໃຫ້ເຫດຜົນຈາກເຫດ ໄປຫາຜົນ." ທ່ານອາດປະກາດວ່າເຂົາໃຈເວລາພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີແຫ່ງຍຸກມັດ,
ແຕ່ຖ້າທ່ານບໍ່ຮູ້ "ເຫດ" ຂອງການຖືກຢຽບຢູ່ນັ້ນ ທ່ານກໍຕາບອດ.

ແລະລາວຈະຮັບຮອງພັນທະສັນຍາກັບຄົນຈຳນວນຫຼາຍຕະຫຼອດໜຶ່ງອາທິດ; ແລະໃນກາງອາທິດນັ້ນ
ລາວຈະເຮັດໃຫ້ການຖວາຍບູຊາແລະການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຢຸດລົງ,
ແລະເລື່ອງດ້ວຍການແຜ່ກະຈາຍແຫ່ງຄວາມໝັ້ນຄົງ ລາວຈະເຮັດໃຫ້ມັນເປັນທີ່ຮ້າງເປົ້າ,
ຈົນກວ່າວາລະສັນສຸດ, ແລະສິ່ງທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ນັ້ນຈະຖືກເທລົງເທິງຜູ້ທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ຮ້າງເປົ້າ. ດານເຮອນ
9:27.

ການຍື່ນຢືນພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຄຣິດ ມີຄວາມກ່ຽວພັນໂດຍກົງກັບ
"ການຂັດແຍ້ງແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ." ໄລຍະເວລາຂອງ "ຄຳສາບແຊ່ງ"
ມີຈຳນວນສອງພັນຫ້າຮ້ອຍຊາວປີ, ແລະ ໄລຍະເວລາທີ່ພຣະຄຣິດຍື່ນຢືນພັນທະສັນຍາດຽວກັນນັ້ນ
ມີຈຳນວນສອງພັນຫ້າຮ້ອຍຊາວວັນ. ໃນຄວາມສອດຄ່ອງກັບຄຳພາສາເຮັບເຮົາ "ຄວາມຈິງ"
ຊຶ່ງໃຫ້ໃຈສ້າງແກ່ປະຫວັດສາດທີ່ຖືກຊ່ອນໄວ້ຂອງສຽງຟ້າຮ້ອງເຈັດປະການ,
ອາທິດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ພຣະຄຣິດຈະຕ້ອງຍື່ນຢືນພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງນັ້ນ
ມີໝາຍເຫດສຳຄັນສາມປະການ ຊຶ່ງຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຕົວອັກສອນຕັ້ນ, ຕົວທີສິບສາມ, ແລະ ຕົວສຸດທ້າຍ
ຂອງອັກສອນພາສາເຮັບເຮົາ.

ໝາຍຫຼັກອັນທຳອິດຂອງອາທິດນັ້ນແມ່ນການຮັບບັບຕົສະມາຂອງພຣະອົງ,
ໝາຍຫຼັກອັນທີສອງແມ່ນໄມ້ກ້າງແຂນ ແລະ ອັນສຸດທ້າຍແມ່ນການຕາຍຂອງສະເຕຟາໂນ.
ການປະຕິເສດທີ່ຈະເຫັນ "ເຈັດເວລາ" ໃນພຣະທຳເລວີວິນິຕິ ບົດທີ 26, ຕາມທີ່ທູດສະຫວັນໄດ້ນຳພາ William
Miller ໃຫ້ເຫັນ "ເຈັດເວລາ," ຍ່ອມລົບລ້າງຄວາມສາມາດໃນການເຫັນຄຳພະຍາກອນນັ້ນຢ່າງຄົບຖ້ວນ
ອັນເປັນຄຳພະຍາກອນທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ຫຼັງພຣະໄລຫິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຮັບຮອງພັນທະສັນຍານັ້ນຢ່າງແນ່ນອນ
ຊຶ່ງຊົນຊາດບູຮານຕາມເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງໄດ້ປະຕິເສດ. ທຸກຄົນທີ່ໃນທຸລະໄລວ່າຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດ
ຈະມີເຕັດຄວາມເຂົ້າໃຈ "ຄວາມຈິງ" ພຽງບາງສ່ວນ ແລະ ບໍ່ຄົບຖ້ວນ. ແຕ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ຮັບຄວາມລອດ
ຜູ້ທີ່ຈິງໃຈປະຕິເສດທີ່ຈະເຫັນ "ຄວາມຈິງ." ມີພຽງແຕ່ທາງດຽວເທົ່ານັ້ນໄປຫາພຣະບໍດີ, ແລະ
ທາງນັ້ນຄືພຣະເຢຊູ ແລະ ພຣະເຢຊູຄື "ຄວາມຈິງ."

ນີ້ແມ່ນຄວາມເຂົ້າໃຈອັນຄວນຄຳແກ່ການຄິດໃຄ່ຄຳນຶ່ງ, ເພາະມັນກ່າວເຖິງພັນທະສັນຍາໃນພຣະທຳເລວີວິນິຕິ
25 ແລະ 26. "ຄຳສາບແຊ່ງ" ຂອງ "ເຈັດເທື່ອ" ໄດ້ຕົກມາເຖິງອິສະຣາເອນໂດຍຕົວອັກສອນໃນສະໄໝບູຮານ ເນື້ອ
ອາດວັດຄວາມບໍ່ເຕັມໃຈຂອງພວກເຂົາໃນການນຳເອົາແນວທາງການປະຕິບັດເລື່ອງການໃຫ້ແຜ່ນດິນໄດ້ພັກພົ້ນ
ແລະໃນການປະຕິບັດຄຳສັ່ງສອນກ່ຽວກັບປຶ້ມບົດ. ນັ້ນແມ່ນບາບແຫ່ງການລະເວັ້ນ.
ຄຳສາບແຊ່ງນັ້ນໄດ້ຕົກມາເຖິງພວກເຂົາ ເພາະພວກເຂົາລະເວັ້ນວຽກງານທີ່ຕົນຖືກບັນຊາໃຫ້ເຮັດ
ຫາກບໍ່ແມ່ນເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ລະເມີດພຣະບັນຍັດໂດຍກົງ ເຊັ່ນ ຢ່າຂ້າຄົນ ຫຼື ຢ່າລັກຊັບ.
ພວກເຂົາພຽງແຕ່ເມີນເສຍຕໍ່ແນວທາງການປະຕິບັດອັນກ່ຽວເນື່ອງກັບການໃຫ້ແຜ່ນດິນໄດ້ພັກພົ້ນ.
ຊາວແອັດເວນຕິສທີ່ພຽງແຕ່ບໍ່ອ່ອມຮັບ "ເຈັດເທື່ອ" (ຊຶ່ງທູດສະຫວັນໄດ້ນຳພາ William Miller ໃຫ້ຄົ້ນພົບ)
ເພາະດ້ວຍເຫດຜົນໃດໆອັນບໍ່ໄດ້ຮັບການຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ,
ພຽງແຕ່ບໍ່ເຄີຍໃຫ້ເວລາແກ່ການສືບສວນຄວາມຈິງຢ່າງແທ້ຈິງ,
ແລະກຳລັງກະທຳການກະບົດແຫ່ງການລະເວັ້ນໃນລັກສະນະດຽວກັນ
ໂດຍການເມີນເສຍຂັ້ນແຫ່ງພັນທະສັນຍາອັນດຽວກັນນັ້ນ

ຫຼືສີຣາເອນໂດຍຕົວອັກສອນໃນສະໄໝບູຮານເຄຣັດເມນີເສຍ. ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນເປັນພາບປະກອບຂອງຈຸດຈົບ.

ໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນໃນພຣະນິມິດບົດທີ 12 ທຸກໆກະລະບຸວ່າເປັນ “ຖົນກັນດານ” ນັ້ນ
ເປັນສັນຍາລັກຂອງ “ເຈດີເວລາ.” ທັງໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນແຫ່ງພັນທະກົດຂອງພຣະຄຣິດ ແລະ
ໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນແຫ່ງພັນທະກົດຂອງພວກສາວົກ
ຕ່າງກໍເປັນຕົວແທນຂອງທັງໝົດໜຶ່ງອາທິດທີ່ພັນທະສັນຍາກຳລັງຖືກຢືນຢັນ.
ທັງໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີທີ່ລັດທິນອກສາສະໜາໄດ້ຢຽບຍຳປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີທີ່ລັດທິສັນຕະປາບາໄດ້ຢຽບຍຳປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ ຕ່າງກໍເປັນຕົວແທນຂອງ
“ເຈດີເວລາ” ທັງໝົດແຫ່ງຄຳສາບແຊ່ງຂອງໂມເຊ.

ໃນ ພຣະນິມິດ ບົດ 11, ຫຼັງຈາກ ໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບ ວັນ, ກະດູກທຶຕາຍແລ້ວຖືກນຳກັບຄືນສູ່ຊີວິດ
ເພື່ອເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາໃນຖານະເປັນ ໜຶ່ງແສນສີໝີນສີພັນ.
ແຕ່ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະສາມາດບັນລຸຄວາມສຳພັນແຫ່ງພັນທະສັນຍານັ້ນໄດ້,
ພວກເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງປະຕິບັດເງື່ອນໄຂຂອງພັນທະສັນຍາໃຫ້ສຳເລັດ, ເຫມືອນດັ່ງທຶດານເືອນ ໄດ້ເຮັດໃນ ບົດ
9. ເງື່ອນໄຂແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງ “ເຈດີເທືອ”
ບັນຈຸຄຳແນະນຳທີ່ຈຳເພາະສຳລັບຜູ້ທີ່ພົບວ່າຕົນເອງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງສັດຕູ,
ເມື່ອຜູ້ທີ່ຕົນຂຶ້ນມາສູ່ຄວາມເປັນຈິງວ່າພວກເຂົາໄດ້ຖືກກະຈັດກະຈາຍ ປາຖະໜາທີ່ຈະກັບຄືນຫາພຣະເຈົ້າ,
ພຣະທຳ ເລວີນີຕີ ບົດ 26 ໄດ້ຈັດໃຫ້ມີຄຳແນະນຳສຳລັບວ່າພວກເຂົາຄວນກັບຄືນແນວໃດ.

ແລະຜູ້ທີ່ຍັງເຫຼືອຢູ່ໃນພວກເຈົ້າຈະຊຸດໂຊມລົງເພາະຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງຕົນໃນແຜ່ນດິນຂອງສັດຕູຂອງພວກ
ເຈົ້າ; ແລະພວກເຂົາຈະຊຸດໂຊມລົງພ້ອມກັບພວກນັ້ນເພາະຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງຕົນດ້ວຍ.
ຖ້າພວກເຂົາຈະສາລະພາບຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງຕົນ ແລະຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງຕົນ,
ພ້ອມທັງການລ່ວງລະເມີດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ລ່ວງລະເມີດຕໍ່ເຮົາ,
ແລະຍອມຮັບດ້ວຍວ່າພວກເຂົາໄດ້ດຳເນີນຢ່າງຂັດຂຶ້ນຕໍ່ເຮົາ;
ແລະວ່າເຮົາກໍໄດ້ດຳເນີນຢ່າງຂັດຂຶ້ນຕໍ່ພວກເຂົາດ້ວຍ,
ແລະໄດ້ນຳພວກເຂົາເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນຂອງສັດຕູຂອງພວກເຂົາ;
ຖ້າໃນເວລານັ້ນໃຈທົນໄດ້ຮັບພິທີຕັດຂອງພວກເຂົາຖອມລົງ,
ແລະພວກເຂົາຍອມຮັບການລົງໂທດເພາະຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງຕົນ:
ເມື່ອນັ້ນເຮົາຈະລະນຶກເຖິງພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາກັບຢາໂຄບ, ແລະພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາກັບອີຊາກດ້ວຍ,
ແລະເຮົາຈະລະນຶກເຖິງພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາກັບອັບຣາຮາມດ້ວຍ; ແລະເຮົາຈະລະນຶກເຖິງແຜ່ນດິນນັ້ນ.
ພຣະນິຕິບັນຍັດ 26:39–42.

ຄຳສະແດງອອກ “pine away” ໃນພຣະຄຳພີໝາຍເຖິງການຖືກລະລາຍ, ເສື່ອມເສຍ ແລະ
ຖືກເຜົາຜານຈົນໝົດສິນ. ການ “pine away” ແມ່ນການຊຸດໂຊມລົງຈົນກາຍເປັນກະດູກແຫ້ງທຶຕາຍແລ້ວ.
ແລະ ຄຳຊີເວນະນັ້ນລະບຸເຖິງຄວາມຕາຍ, ເພາະມັນເປັນຕົວແທນຂອງຜູ້ທີ່ຕົນຂຶ້ນຮູ້ສະພາບຂອງຕົນວ່າຢູ່
“ໃນແຜ່ນດິນຂອງສັດຕູຂອງພວກເຈົ້າ.”

ສັດຕູອົງສຸດທ້າຍທີ່ຈະຖືກທຳລາຍນັ້ນ ຄື ຄວາມຕາຍ. 1 ໂກຣິນໂທ 15:26.

ວັນທີ 18 ກໍລະກົດ 2020 ໄດ້ເປັນການຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດໃນຂະບວນການຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶສາມ. ມັນໄດ້ຖືກ
ກະຮັດໃຫ້ເປັນແບບຢ່າງໂດຍການຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດທັງປວງອົງໃນແນວປະຕິຮູບຄຳພະຍາກອນອັນສັກສິດ.
ເອເຊກຽນ ບົດ 37 ຊື່ປອກປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນວັນສຸດທ້າຍວ່າໄດ້ຖືກລະລາຍ, ຖືກເຮັດໃຫ້ເນົາເສຍ ແລະ
ຖືກຜານຫາຍໄປ ຈົນເຫຼືອພຽງແຕ່ຮ່ອມພູແຫ່ງກະດູກແຫ້ງອັນຕາຍແລ້ວ. ພວກເຂົາຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງສັດຕູ,
ຊຶ່ງເປັນແຜ່ນດິນແຫ່ງຄວາມຕາຍ. ໃນພຣະນິມິດ ບົດ 11, ພະຍານທັງສອງໄດ້ຖືກຂ້າ ແລະ
ຖືກປະໄວໃນຖະໜົນ. ບັນດາຜູ້ພະຍາກອນທຸກຄົນລ້ວນແຫ້ງພ້ອມຕ້ອງກັນ. ດັ່ງນັ້ນ

ໂມເຊຈົງກຳລັງເວົ້າແກ່ຜູ້ທີ່ຕາຍຢູ່ໃນຖະໜົນທີ່ພາດຜ່ານຮ່ອມພູຂອງເອເຊກງຽນ.
ໃນສະພາບແຫ່ງຄວາມຜິດຫວັງຂອງພວກເຂົາ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄຳຊົມເຊີຍຜ່ານເຢເຣມີຍາ.

ເຫດສະໜັບ ພຣະຢາເວຈົງຕັດດັງນີ້ວ່າ: ຖ້າເຈົ້າຫັນກັບຄືນມາ ເຮົາຈະນຳເຈົ້າກັບຄືນມາອີກ
ແລະເຈົ້າຈະຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ; ແລະຖ້າເຈົ້າແຍກສົງທົບປະເສດອອກຈາກສົງທົບລວມ
ເຈົ້າຈະເປັນດັ່ງປາກຂອງເຮົາ; ໃຫ້ພວກເຂົາຫັນກັບມາຫາເຈົ້າ; ແຕ່ຢ່າໃຫ້ເຈົ້າຫັນກັບໄປຫາພວກເຂົາ.
ເຢເຣມີຍາ 15:19

ເຢເຣມີຍາໄດ້ຮັບການແຈ້ງວ່າ ຖ້າລາວປາຖະໜາຈະເວົ້າແທນພຣະເຈົ້າ ລາວຈຳເປັນຕ້ອງຫັນກັບຄືນມາ
ແລະໃນການເຮັດດັ່ງນັ້ນ ລາວຕ້ອງແຍກສົງທົບປະເສດອອກຈາກສົງທົບລວມ. ບໍລິບົດຂອງຂໍ້ຄວາມນີ້ຊີ້ບອກວ່າ
ສົງທົບລວມນັ້ນແມ່ນບັນດາຜູ້ທີ່ລາວບໍ່ຄວນຫັນກັບໄປຫາ.
ເມື່ອລາວຖືກນຳສະເໜີໃນຂໍ້ຄວາມນັ້ນວ່າຢູ່ໃນສະພາບແຫ່ງຄວາມຜິດຫວັງຂອງລາວ ລາວກໍລະບຸວ່າ
ລາວຢູ່ຜູ້ດຽວ.

ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ນັ່ງຢູ່ໃນຊຸມນຸມຂອງຜູ້ເຍາະເຍີ້ຍ ຫຼືເບີກບານຮ່ວມກັບເຂົາ;
ຂ້າພະເຈົ້ານັ່ງຢູ່ຕາມລຳພັງເພາະພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ;
ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຕັ້ງໄປດ້ວຍຄວາມຊຸ່ນເຄືອງ. ເຢເຣມີຍາ 15:17.

ເຢເຣມີຍາບໍ່ໄດ້ນັ່ງຢູ່ໃນ “ທົບປະຊຸມຂອງພວກຜູ້ເຍາະເຍີ້ຍ,” ເພາະວ່າທ່ານໄດ້ນັ່ງຢູ່ຜູ້ດຽວ.
ທ່ານບໍ່ຖືກໃຫ້ກັບຄືນໄປຫາພວກຊົວຊ້າ, ຜູ້ຊົງເປັນທົບປະຊຸມຂອງພວກຜູ້ເຍາະເຍີ້ຍ. ໃນປີ 1863,
ອາດເວັນຕົດສົມໄດ້ເລີ່ມການກັບຄືນຂອງຕົນໄປສູ່ “ທົບປະຊຸມຂອງພວກຜູ້ເຍາະເຍີ້ຍ”
ເມື່ອມັນໄດ້ກັບຄືນໄປສູ່ວິທີການຕາມພຣະຄຳພີຂອງບັນດາບຸດສາວແຫ່ງບາບີລນ ເພື່ອປະຕິເສດ “ເຈດເທີອີ”
ຂອງໂມເຊ. ແຕ່ເຢເຣມີຍາກຳລັງເວົ້າເຖິງຍຸກສຸດທ້າຍໂດຍຈຳເພາະ
ຫຼາຍກວ່າປະຫວັດສາດຂອງພວກມົນເລໂຮຕ໌. ເມື່ອບັນດາຜູ້ຢູ່ໃນຫຸບເຂົາແຫ່ງກະດູກທີ່ຕາຍແລ້ວຕົນຂຶ້ນມາຮັບ
ຮູ້ຄວາມຈິງວ່າພວກເຂົາຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງສັດຕູ,
ພວກເຂົາຈະບໍ່ກັບຄືນໄປຫາບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ຊົມຊົມຍິນດີເຫຼືອຄວາມຕາຍຂອງພວກເຂົາໃນຖະໜົນນັ້ນອີກເລີຍ.
ກ່ຽວກັບສາມາດກັບຄືນມາຫາເຢເຣມີຍາໄດ້, ແຕ່ທ່ານບໍ່ອາດກັບຄືນໄປຫາພວກເຂົາໄດ້.

ແຕ່ຖ້າພວກເຂົາຈະຕ້ອງກັບຄືນມາ, ພວກເຂົາກໍຈຳເປັນຕ້ອງປະຕິບັດຕາມຄຳຊົດເຊີຍທີ່ໂມເຊໄດ້ໃຫ້ໄວ້
ອັນມີຄວາມກ່ຽວພັນໂດຍກົງກັບ “ເຈດເທີອີ.” ຜູ້ທີ່ນອນຕາຍຢູ່ໃນຖະໜົນໃນ Revelation ບົດທີ 11 ນັ້ນ,
ໄດ້ຕາຍຢູ່ເປັນເວລາສາມມື້ເຄີຍ, ຊົງໃນທາງຄຳພະຍາກອນກໍຄື “ຖົນກັ່ນດານ.”

ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນວ່າ ການປຸກໃຫ້ຄົນຕາຍຕົນຂຶ້ນໃນເບື້ອງຕົ້ນນັ້ນ
ສຳເລັດໄດ້ໂດຍຂ່າວສານທີ່ເຮັດໃຫ້ກະດູກຖືກປະກອບເຂົ້າກັນ, ແຕ່ພວກເຂົາຍັງບໍ່ທັນມີຊີວິດ.
ຈຳເປັນຕ້ອງມີຂ່າວສານແຫ່ງລົມທັງສີ່, ຊົງເປັນຂ່າວສານແຫ່ງການປະທັບຕາ,
ເພື່ອປຸງພວກເຂົາໃຫ້ກາຍເປັນກອງທັບອັນຍິ່ງໃຫຍ່. ຂ່າວສານທຳອິດທີ່ນຳພວກເຂົາມາຮ່ວມກັນນັ້ນ
ອອກມາຈາກ “ສຽງ” ໜຶ່ງ.

“ຈົງປອບໂຍນ, ຈົງປອບໂຍນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ” ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າຕັດດັງນີ້.
“ຈົງກ່າວຕໍ່ເຢຣຸຊາເລັມດ້ວຍຖ້ອຍຄຳປອບໂຍນ, ແລະປະກາດແກ່ນາງວ່າ
ການສູ້ຮົບຂອງນາງໄດ້ສິ້ນສຸດແລ້ວ, ຄວາມຊົວຊ້າຂອງນາງໄດ້ຮັບການອະໄພແລ້ວ;
ເພາະນາງໄດ້ຮັບຈາກພຣະຫັດຂອງພຣະຢາເວເປັນສອງເທົ່າສຳລັບບາບທັງຫມົດຂອງນາງ.”
ສຽງຂອງຜູ້ໜຶ່ງຮ້ອງຢູ່ໃນຖົນກັ່ນດານວ່າ, “ຈົງຈັດຕັ້ງມາທາງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ຈົງເຮັດທາງຫຼວງໃນຖົນກັ່ນດານໃຫ້ກັບສຳລັບພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ. ທຸກຮ່ອມພູຈະຖືກຍົກສູງຂຶ້ນ,
ແລະທຸກພູເຂົາແລະເນີນພູຈະຖືກເຮັດໃຫ້ຕ່ຳລົງ; ທາງຄົດຈະຖືກເຮັດໃຫ້ກົງ,
ແລະບ່ອນຊຸດຂະຈະກາຍເປັນພື້ນຮາບ.” ເອຊາຍາ 40:1-4

ສຽງນັ້ນມາຈາກຖົນທຸລະກັນດານ ຊຶ່ງເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງການກະຈັດກະຈາຍໃນ "ເຈັດເທືອ." ສຽງນັ້ນຢູ່ໃນຖົນທຸລະກັນດານ ເພາະເອເຊກຽນກຳຖືກນຳໄປຍັງຫຸບເຂົາແຫ່ງກະດູກແຫ້ງຕາຍເຊັ່ນກັນ. ທ່ານໄດ້ເປັນພະຍານຢູ່ຈາກພາຍໃນຫຸບເຂົານັ້ນເອງ ບໍ່ແມ່ນຈາກໄລຍະໄກ.

ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະຖິດຢູ່ເໜືອຂ້າງນ້ອຍ
ແລະໄດ້ຊົງນຳຂ້າງນ້ອຍອອກໄປໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ແລະໄດ້ຊົງໃຫ້ຂ້າງນ້ອຍຍືນຢູ່ກາງຫຸບເຂົາ ຊຶ່ງເຕັມໄປດ້ວຍກະດູກ. ເອເຊກຽນ 37:1.

ຫຸບເຂົາແມ່ນຖົນກັນດານສາມມື້ເທື່ອ. ຄຳສັນຍາຂອງສຽງນັ້ນຄື ຄວາມຊົ່ວຊ້ຳຂອງເຢຣຸຊາເລັມໄດ້ຮັບການອະໄພ ແລະ ການສົງຄາມຂອງນາງກໍໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ.

ຄຳສັນຍານີ້ເປັນຕົວແທນຂອງການປະທັບຕາຄົນຈຳນວນໜຶ່ງແສນສີ່ຫມື່ນສີ່ພັນ ຊຶ່ງຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໃນວັນສຸດທ້າຍ. ແຕ່ການອະໄພຄວາມຊົ່ວຊ້ຳຂອງນາງນັ້ນ ກ່ຽວໂຍງກັບການທືນາງໄດ້ຮັບ "ສອງເທົ່າ" ສຳລັບບາບທັງປວງຂອງນາງ. ວິທີແກ້ໄຂທີ່ໃນເຊໄດ້ນຳສະເໜີ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການສາລະພາບ ບໍ່ພຽງແຕ່ຄວາມຊົ່ວຊ້ຳຂອງພວກເຂົາເອງເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງລວມເຖິງຄວາມຊົ່ວຊ້ຳຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາອີກ. ຖ້າພວກເຂົາຈະປະຕິບັດຕາມຄຳບັນຊານັ້ນ ຄວາມຊົ່ວຊ້ຳຂອງພວກເຂົາກໍຈະໄດ້ຮັບການອະໄພ.

ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ກ່າວເຖິງຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.

ແມ່ນແທ້, ອົດສະຣາເອນທັງໝົດໄດ້ລະເມີດພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ, ໂດຍຫັນໜ້າໄປເສຍ
ເພື່ອຈະບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະອົງ; ເພາະສະນັ້ນ ຄຳສາບແຊ່ຈຶ່ງຖືກເທລົງເທິງພວກເຮົາ,
ແລະຄຳປະຕິຍານທີ່ຂຽນໄວ້ໃນພຣະບັນຍັດຂອງໂມເຊ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າ,
ເພາະວ່າພວກເຮົາໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະອົງ. ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງຢືນຢັນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງ
ທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວຕໍ່ຕຳນພວກເຮົາ ແລະຕໍ່ຕຳນບັນດາຜູ້ໂພກສາຂອງພວກເຮົາຜູ້ໄດ້ໂພກສາພວກເຮົາ
ໂດຍນຳພາຄວາມວິບັດອັນໃຫຍ່ຫລວງມາເຖິງພວກເຮົາ: ເພາະວ່າໃນໃຕ້ຜ້າທົວສົ້ນ
ບໍ່ເຄີຍມີການກະທຳໃດຖືກກະທຳເໝືອນດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກກະທຳແກ່ເຢຣຸຊາເລັມ.
ດັ່ງທີ່ໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນພຣະບັນຍັດຂອງໂມເຊ, ຄວາມວິບັດທັງໝົດນີ້ໄດ້ມາເຖິງພວກເຮົາ:
ແຕ່ພວກເຮົາກໍຍັງບໍ່ໄດ້ວົງວອນອະທິຖານຕໍ່ໜ້າພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ
ເພື່ອວ່າພວກເຮົາຈະຫັນຈາກຄວາມອະທຳຂອງພວກເຮົາ ແລະເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງຂອງພຣະອົງ. ດານເືອນ
9:11–13.